

Čís. 1180.

Ideální souběh podvodu a přímého předražování (§ 7 lich. zák.) byl by tu jen tehdy, kdyby byla cena přemrštěna i vzhledem k předstíranému většímu množství zboží.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1923, Kr I 225/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 12. ledna 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle čís. 4 Šu 11 a přestupkem dle Šu 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Bezdůvodnou nelze označiti stížnost v příčině odsouzení pro souběžný trestný čin dle Šu 7 lichevního zákona. Nelze přehlédnouti, že obžalovaní, požadující cenu, jež byla shledána zřejmě přemrštěnou, předstírali při tom dvojnásobnou délku látky, ve kterémžto směru byli pro přestupek podvodu již potrestáni. Pro řešení otázky, zda požadovali obžalovaní cenu zřejmě přemrštěnou, využívající a to vědomě, mimořádných poměrů válkou vyvolaných, jak předpokládá § 7 lichevního zákona, bylo by rozhodným, zda i při předstírané délce látky byla by požadovaná cena zřejmě přemrštěnou, a zda obžalovaní počítali též s touto okolností, cenu uvedenou za 4 m látky požadující. Neboť, chtěli-li dosíci této objektivně zřejmě přehnané ceny jen způsobem podvodným, aniž padal při tom na váhu i válkou vyvolaný nedostatek předmětu potřeby jako okolnost spolurozhodná, jest vina jejich po stránce požadované vysoké ceny vyčerpána již odsouzením pro podvod. Okolnost ta zůstala však při výroku odsuzujícím ve směru Šu 7 lichevního zákona nepovšimnuta, důvody zjistily vědomé požadování ceny zřejmě přemrštěné jen vzhledem ke skutečné míře látky — alespoň nelze z nich opak jasně vyčísti — a jest výrok odsuzující na tomto podkladě právně pochybeným.

Čís. 1181.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Sedlářské hřebíčky, pokud slouží pouze ku ozdobě strojů, nejsou předměty potřeby.**

(Rozh. ze dne 13. dubna 1923, Kr I 367/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmoteční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Chrudimi ze dne 27. prosince 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle Šu 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís.

568 sb. z. a n. a přestupkem dle §u 7 (1) téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost namítá, že žluté sedlářské hřebíčky do chomoutů podle své povahy chomout nikterak nespevňují, nýbrž jenom krásí, že jsou jen předmětem naprosto okrasným, který na chomoutu býti může, ale nemusí, který chomoutu má dodati hezcího vzezření, aniž by ho však k hospodářskému používání chomoutu bylo zapotřebí, takže nejde tu vůbec o předmět potřeby, nýbrž pouze přepychový. Nalézací soud se touto otázkou, která ostatně za řízení před první stolicí nepřišla vůbec na přetřes, zvláště nezabýval. Podle §u 1. zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. rozumějí se předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. § 1. zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., o lido- vých soudech pro trestání válečné lichvy mluví »o činech proti zákonům nebo nařízením vydaným od počátku války k tomu konci, by zásobování obyvatelstva bylo zabezpečeno a předražování zabráněno.« Ustanovení tato nasvědčují tomu, že pojmu předmětu potřeby neodpovídají takové věci, které neslouží k tomu, by jimi byly uspokojeny potřeby lidí nebo domácích zvířat. Nejsou tedy předměty potřeby takové věci, které slouží výhradně k vnější ozdobě a které nebyly již v dobách předválečných a nejsou zejména za poměrů vyvolaných válkou pro svou nevhodnost a drahotu používány širšími vrstvami obyvatelstva. Nelze přece považovati za úkol státu, by pečoval o zásobování obyvatelstva takovými věcmi, jež hoví jen touze po ozdobě, neboť stát poskytuje ochranné ruky jen tam, kde jde o zásobování skutečnými předměty potřeby. Nalézací soud zjistil, že svědek sedlář Antonín H. chtěl od obžalovaných koupiti asi 600 kusů hladkých, dvounožičkových sedlářských hřebíčků čís. 2, kdežto zmateční stížnost obžalovaných mluví o žlutých hřebíčcích do chomoutů; svědek H. neudal a soud také nezjistil, k jakému účelu hřebíčky měly sloužiti. Měly-li hřebíčky sloužiti jedině a výhradně k ozdobě sedlářských výrobků, nebylo by lze podle toho, co shora všeobecně uvedeno, přiznati jim vlastnost předmětů potřeby po rozumu §u 1. lichevního zákona. Byly-li však určeny k takovému praktickému upotřebení, že se svědek Antonín H. při výrobě toho neb onoho druhu sedlářského zboží, pro které právě hřebíčky kupoval, bez nich nemohl obejiti, nebylo by lze upřítí jim vlastnosti předmětů potřeby ani tehdy, kdyby se po případě daly nahraditi i méněcennými hřebíčky, z levnějšího a méně úhledného materiálu zhotovenými, zejména, byl-li by vyšší náklad, na ně vynaložený, vyvážen dobrou jakostí a trvanlivostí jejich. Ježto pak, jak již uvedeno, rozsudek nalézacího soudu v tomto směru neobsahuje potřebných zjištění, není zrušovacím soudu možno, tuto právní otázku, zmateční stížností nadhozenou, rozřešiti a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti.